

atelier literar

de G. Dumitrescu

I. Soare: Un condei destul de sigur de sine și nu lipsit de daruri narative...

V. Adel: Nu s-ar putea zice că ai făcut progrese, în această lungă pauză...

Ion Ștefan: Cită vreme nu veți fi în stare să învățați gramatica și ortografia...

Em. Băilăianu: Inflație, de data asta, artizanat facibil, spre cronică rimată...

Corneliu Calciu: Uneori, călcați pe lingă umor (poate nu chiar cu bună știință)...

Monica Tudor: Intotdeauna — ziceti — imi exprim ideile cit mai succint și cu un inteles cit mai adinc...

C. Stamate: E amuzantă „Parodia”, dar nițel bosumflată (fără motiv, dealtfel, — ceea ce arată că „supărăciusul” se află...

lasă ghicit — ca să nu mai vorbim de lirism, de poezie, care și ele strălucesc prin absență!

Dan Barbu: Ar fi ceva, parcă („Responsabilitate”), dar încă nu e destul de clar.

C. Bănuț: Nu e rău, pentru început, — inclinațiile lirice sînt destul de vizibile și destul de promițătoare.

A. Valoni: Cîteva lucruri care par să părească zonele marasmusului: „Priviți-mă”, „Vibrăm”, „Desertul”.

C. Stamate: E amuzantă „Parodia”, dar nițel bosumflată (fără motiv, dealtfel, — ceea ce arată că „supărăciusul” se află...

mai de grabă, pe undeva pe sub căciula dv., adică: „cine zice — așa e!”).

Rox. Dobrescu: Intelligență, bun gust, în scrisoarea și manuscritele dv., un condei alert, spiritual, cu bune aptitudini...

C. Ionescu: Pagini interesante, parcă într-un spor de substanță și adincime: „Monolog”, „Cind Homer”, „Lecție”, „Gestică”, „Telex”.

L. Cătănoi, Cristina Minciu, A. Bianca, Cornel Mija, M. I-Bencei, Cathi Cara, Gigel Tintaș, Pavel Roșu, Tudorel Drăgoi, M. Ch. Oleacu, C-ța Heraru, Constantin Atanasiu, V. Gogiltan, Rodica Cozea, Rodica Radu, C. Hrițcu, P. Basarabescu, Nicoară Mihali, V. Sămintă, Iuliana Doru, Alina G., E. Bertzi, Const. Damian, A. M. Drumeanu, A. Mușcescu: Incercări de nivel modest.

GEO DUMITRESCU ■ N.R. Manuscrisele nu se inapoiază.

MONOLOG

Norocul uneori m-a ocolit Cînd aveam piine nu aveam cușit Mă cătăram de-a dreptul în icoane

VIOREL MUNTEANU

CHEMAREA ARĂTĂTORULUI

Dacă prin vreun miracol Ti s-au păstrat ceva fosile De sînge roșu prin inima ta

OVIDIU CLANCA

INEL DE LOGODNĂ

Muntele — inelul nostru de logodnă... Seara, cînd turmele se întorc lenese acasă,

VIVIANA ANTONIU

CAPĂT DE DRUM

Pe umărul stîng o viperă neagră Pe umărul drept o pasăre albă și la mîluc

Totul merge acum și e viu dar vine o ăvîrire și un pustiu un duh cenusiu

MIRCEA ALBULESCU

(Urmare din pag. 13)

cred că arta nu trebuie să povestească, să nareze ce s-a întimplat, ci să arate ce s-ar fi putut întimpla. Nu cred în arta care e istorie — ci în sugestia ei pentru viitor.

— De multă vreme doream să vă ntreb: de ce v-au interesat atît de mult personajele puternice, care domină întimplări și oameni?

— Pentru că cei puternici au tăria să-și asume responsabilități. Dar despre asta vom vorbi, poate, mai tîrziu.

— Aș fi tare curios să aflu dacă v-ați simțit vreodată fericiți în lumea unei piese. Dacă, întreprînd un personaj, nu v-ați surprins zîcînd: clipă, rămii că ești frumoasă!

— N-am fost fericiți în multe piese. Mă bucură însă întrebarea fiindcă ea trădează intuiție. Da, în piese există momente pe care le joci pentru propria ta plăcere.

— Credeți că dacă s-ar aduna într-un anume loc toate personajele pe care le-ați interpretat dumneavoastră, ar ajunge la o întîlnire astfel încît să spună: iată ce mesaj a dorit să transmită actorul Mircea Albulescu prin intermediul nostru?

— Sigur că da! Bineînțeles că acest mesaj n-a fost clar în mintea mea de la început. Dar privind peste umăr... nu, nu e de fapt un mesaj, e mai curînd gîndul că nu se poate trăi fără dorința aprigă de a lăsa un semn în urma ta.

— Vorbeați mai înainte de hotărîrea aceia magic care desparte pe actorii de spectatori. V-ați simțit vreodată tentat să-l treceți?

— Am avut ocazia. Am jucat într-o piesă în care la un moment dat mă adresam direct spectatorilor. Mă uitam drept în ochii lor. Fascinant! Erau o prezență

deosebit de reală și am simțit că trăiesc un moment emoționant. Așa se uită probabil arbitrul de box în ring, să-l vadă pe combatanți dacă mai au privirea ageră și pot continua lupta.

— Dar lumea teatrului, a actorilor nu e minunată?

— Este, n-are cum să nu fie o lume minunată, o lume frumoasă, cu legi proprii pe care cine nu le respectă n-are cum să mai rămînă în cadrul ei.

— E greu de suportat statutul de vedetă? — Da. E greu de suportat. N-avem însă cum să ocolim această confuzie care se face între actorul de pe scenă și omul de pe stradă.

— Ați spus că vom discuta mai tîrziu despre relația dumneavoastră cu puterea. Nu credeți că a sosit momentul?

— ...cu puterea ca atribut jucat pe scenă. El bine această putere nu poate fi jucat în sine (nu mă refer la cea fizică). Ea apare din text, din situațiile imaginate de regizor.

— Imi pare curiosă pasiunea dumneavoastră pentru Bacovia.

— Eu nu sînt critic literar și nici istoric literar dar cred că puterea lui Bacovia stă tocmai în totala sa dezarmare

— În ea o dată vă spun că mi se pare ciudată această preferință literară a dumneavoastră: pareți un om deosebit de puternic.

— Vai, dar eu nu sînt puternic! Sînt bintuit de indoieli și în legătură cu felul cum ofer, cit și cum recepționez tot ce ține de lumea spiritului meu și a celor ce mă inconjoară.

— Am o mare credință în forța teatrului românesc. Imi asum răspunderea de a susține acest lucru, deși nu pot s-o justific, necunoscînd multe spectacole din provincie.

— Nu, nu cred că există o problemă a teatrului, mai problemă decît problemele care pot apărea în orice alt domeniu de activitate fie în cultură, industrie, agricultură ori în orice alt front al muncii noastre.

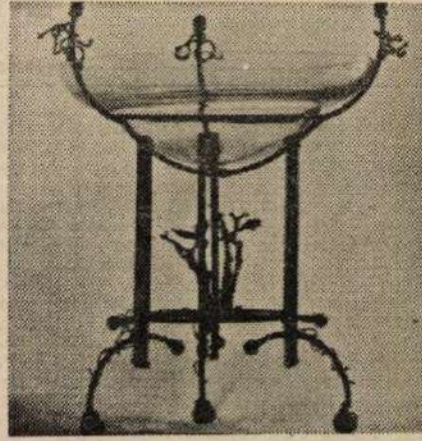
— Fără îndoială teatrul românesc dispune de forțe colosale, care prin realizările lor de excepție influențează hotărîtor valoarea medie a teatrului european.

— Dar să revin. Cred cu tărie că valoarea, în sensul cel mai propriu și mai complet al acestei noțiuni, trebuie prețuită în primul rînd apărînd-o de nerăbdarea rezultatelor imediate, de confortul mediocrității care promite cu perfidie că nu va pune probleme.

— Fără să mă sperii de moarte, o cultiv. Dar s-a făcut dimineată. Despre asta îți propun să discutăm altă dată.

Nu va fi rău nu va fi bine nimicul se va plictisi și va dispărea în sine ca un poem care apune cînd nu mai are ce spune.

EMIL GAVRILIU

FOTOGRAFIA PLOII

Sînt fotografia ploii mi-a zis în timp ce contemplam căderea picurei și ascultam simfonia lui tulburătoare

sînt piatra trecută prin moara vîntului și loessul se depunea pe cîmpie sînt riul am strigat și strigătul străbatea apa

IOAN SUCIU MOIȘA

POLUARE

Desertam sacii plini de cuvinte pe cîntarul Bătrînului Morar.

Tremurînd alegea unul cite unul așezîndu-le cu grijă în două grămezi: Cuvinte-cheie, Cuvinte-flori.

Cînd termină cîntăritul Aruncă grămada cea mare în apa limpede...

TEODORA PURPUR

